

Det er mere populært
å ta feil med mange,
enn å ha rett med få.

Nr. 5 - 1984 - 33. årgang
Løssalg kr. 5,-

Chiles «flyktninger» søker hjelp hos junta-«purken»

En stor del av de chilenske «flyktninger» i Norge har reist tilbake til sitt fedreland. Lengselen drev dem hjem igjen, der slektninger og venner ventet.

Brevene fra dem forteller om gleden ved ærlig arbeide på fedrelandets jord, etter opprivende år i Norge, der de ikke hadde andre oppgaver enn å luften sin forbitrelse over styresmaktene i Chile, — syltet med sladder og løgn.

Norge ga i sin tid de chilenske «flyktninger» asyl, ut fra opplysninger om at de ville bli fengslet og torturert hvis de ble hjemsendt.

Opplysningene har vist seg å være uriktige.

FOLK OG LAND har tidligere fortalt at «flyktningene» flere ganger har reist på ferie til Chile, da oftest med charterfly fra Sverige.

De chilenske myndigheter har ikke lagt hånd på dem, men tvert om hjulpet med de rent praktiske detaljer.

I disse dager kan en chilensk «flyktning», Delia Canales Roche, fortelle om hvordan hun med hjelp fra det chilenske po-

liti ble gjenforenet med sin 2-årige kidnappede datter.

Delia er skilt, hennes tidligere ektefelle oppholder seg også i Norge som «flyktning».

Han hadde besøksrett til datteren, og da han for 7 måneder siden skulle ta henne med på en ferietripp til Sverige, reiste han i stedet til Chile med barnet.

Han kom alene tilbake til Norge.

Det ble en forferdelig tid for Delia, da hun ikke visste hvor i Chile datteren befant seg. Til slutt reiste hun til hjemlandet, hvor hun etter ti dagers leting fant barnet hos sine svigerforeldre.

Disse ville ikke gi fra seg barnet, og hun oppsøkte juntapolitiet som hjalp henne.

Mor og datter er nå tilbake i asyl-landet Norge.

Hva vi forteller bør forvirre mange.

Det er i alle fall første gang vi hører om politiske flyktninger som reiser på rekreasjon og ferie til det landet som de flyktet fra, — fra det landet som de flyktet til.(!?)

Og dertil søker hjelp hos Junta-«purken».

lom evangeliet og trosbekjennelsen. Sannhetsgehalten i dette hyrdebrevet kan belyses ved følgende: Etter krigen har samtlige prostier i Troms hatt proster som stod på den omtalte saneringslisten og altså fått sin «dødsdom» i vedk. gudstjenester. Alle tre kan bevittne at deres suspensjon ble annullert fordi hyrdebrevet var objektivt løgn fra ende til annen for deres vedkommende.

Men å legge objektivt løgn som rituelt ledd inn i en gudstjeneste, er etter Jesu ord om løgn og opphavet til løgn kvalifisert blasfemi. Ingen av dem fikk noen unnskyldning — enn si noen bønn om tilgivelse, som Bibelen foreskriver som et minimum.»

Det bør kanskje tilføyes at sogneprest Berg Rolness ikke var «nazist», men «god» nordmann som fulgte «parolene».

Hjelp! — Jeg trodde vi var revolusjonære!

Av Arne Heiberg, Magnor.

Jeg tilhører yngste generasjon NS-medlemmer — Gutteherden. — Far var en av Oslo's lagledere og flere ganger gjest ved Quislings middagsbord, mor lagleder i NS Hjelpeorganisasjon, søster privatsekretær for Jonas Lie det siste året av Partiets eksistens — og selv ble jeg tidlig ideologisk/politisk skolert.

For meg, for min familie og for deres partivenner var der overhodet ikke tvil om én ting: Selvfølgelig var vi i krig!

I krig på liv og død — mot London-nordmennene og alt de sto for, i krig mot dem som ville gjeninnføre det gamle korrupte partisystemet, fagorganisasjonens pampevelde og hele det gamle kaos av innbyrdes kamp for særinteresser.

Vi og Partiet var revolusjonære: Det var en revolusjon vi var iferd med å gjennomføre — avskaffelse av demokratiet og innføring av Førerstaten, av en ny moral, en ny ånd. Et nytt og bedre Norge — bygget på sosialisme.

Om det var «lovlig» å være NS-medlem, om Norge fortsatt var i krig med Tyskland etter Ruges kapitulasjon, og andre tanker på «legalitet», var uten synderlig interesse i våre kretser av partiet: vi hørte fra London radio og leste i illegale aviser hva vi egentlig var for noen forbrytere . . .

Tyskerne var våre venner — som gjorde vår revolusjon mulig. Vi var «nazister»; Hitler var Føreren — og Quisling en av hans profeter . . .

Når ba revolusjonære om tilatelse og tilgivelse for opprør?

Som relativt fersk abonnent, synes jeg Folk og Land er til dels selsom lesning, som får meg til å undres om vi var medlemmer av samme parti . . . Her er spalte opp og spalte ned over temaet «oppreisning», «anerkjennelse», «legalitet» og «lovlighet» og *absolusjon* — av det samfunn som vi ville *avskaffe* en gang for alle?

Min far fornektet iallefall aldri sin holdning og handlinger

under krigen. Som hans motto kan jeg, lett omskrevet, bruke Hitlers ord fra straffeprosessen etter kuppforsøket i 1924: «— Jeg erklærer meg ikke skyldig i forræderi. Jeg innrømmer handlingen, men skyldig er jeg ikke. Det finnes ikke forræderi i en handling som er rettet mot et slikt samfunn — og for slike fremtidsmål.»

Vår nasjonale holdning var det ingen tvil om.

Men vi ville et *annerledes* Norge. Og et Forent Europa med Norge som selvstyrt medlem — det var også en av våre visjoner. Og å gjeninnføre førkrigstidens samfunnsorden var jo fullstendig utenkelig! Det nye Norge var i klar krig med det gamle.

Derfor var vi *selvsagt straffskyldige* — da det gamle samfunn gjenoppsto etter den tapte krig. Ikke i forræderi eller handlinger rettet mot Norge — men i *revolusjonær virksomhet*.

Å være revolusjonær er imidlertid (Forts. side 7)

DERFOR BLE HAN MYRDET :

Folke Bernadotte lot norske jøder i stikken

I april og mai 1945 lyktes det grev Folke Bernadotte, etter godkjenning av Himmler, å få frigitt norske fanger fra tyske konsentrasjonsleirer.

For sin innsats overrakte Kong Haakon ham Storkorset av St. Olavs orden, og det norske folk opphøyet greven til en Gud, som ble tatt med i det store fellesbrøl som lød over landet den gang.

Ingen, absolutt ingen, ofret de norske jøder en tanke, der de satt tilbake i leirene, for å dt av Folke Bernadotte.

Ikke en lojalitetens protest kom fra de løslatte fanger i de hvite bussene, og her i landet var massene for opptatte med å arrestere barn og oldinger til at de kunne bry seg med noen «skarve jøder».

I Hans Meliens bok, «De kjempet for vår frihet», (Capellen 1979) forteller den norske jøde, Julius Paltiel, om grevens forræderi, som var årsaken til at jødene myrdet ham i Jerusalem i 1948:

«... tunge skyer trakk seg over himmelen og formørket tilværelsen.

Så merkelig det enn kan høres, det skjedde da Folke Bernadotte dukket opp med de hvite bussene sine. Egentlig burde vi jo være glade. Og vi var glade. Men gleden var kortvarig.

Fra høyeste S-hold var det gitt tillatelse til å frigi alle norske fanger i Tyskland. Det fikk vi vite. Vi ga bort det lille vi hadde til medfanger fra andre nasjoner. For vi skulle jo dra hjem.

Da kom sjokket! Ingen av de norske jødene fikk være med. Vi ble rett og slett avvist fordi vi var jøder. Vi ble avvist av Folke Bernadotte. Det var ufattelig. Tortur, pinsler, sult og nedverdiggelse til tross — dette var den absolutt verste opplevelsen jeg hadde under krigen.

Der sto vi fem mann og så de hvite bussene kjøre av sted. Det var Pelle Hirsch, Assar Hirsch, Sammy Steinmann, Leo Eitinger og jeg. Situasjonen syntes håpløs for oss alle.

(— Hva var årsaken til at dere ikke fikk være med?)

— Ja, den som visste det. Jeg kan ikke forstå annet enn at Folke Bernadotte hadde tatt denne bestemmelsen selv. SS-folkene kunne nemlig ikke nekte å utlevere oss, og jeg tror heller ikke de ville ha prøvd seg på det.

Hvorfor Folke Bernadotte tok denne beslutningen, er fortsatt et ubesvart spørsmål. I 1948 ble han selv skutt og drept i Israel, noe vi senere skal komme tilbake til.

— Jeg tror at Folke Bernadotte var en stor menneskevenn, men han var ingen jødevenn, sier Julius Paltiel.

Han glemmer aldri det øyeblikket (Forts. side 7)

Kirkens kainsånd

I forrige nr. gjenga vi et utdrag av en artikkel av sogneprest Berg Rollnes om kirkens kainsånd i okkupasjonstiden. At den samme ånd kom til å beherske kirken også etter «frigjøringen» fremgår av sogneprestens beretning om kirkens oppgjør med sine egne. Sognepresten skriver i Morgenposten 8/5 1970:

«Oppgjøret var ferdiglaget før frigjøringsdagen 1945. Det gjaldt den såkalte sanering av presteskaper. Det skjedde på den måten at hver enkelt biskop la frem for ledelsen sin liste over prester som hadde sviktet kirken og folket under kirkekampen. Det ble satt opp et hyrdebrev som forklarte hvorfor kirken måtte rense ut for godt disse svikere og altså gi dem dødsdom som prester. Dette hyrdebrevet skulle leses fra alteret i frigjøringsens festgudstjenester og plasseres mel-

Gode og onde krefter

Vi ser rundt oss i naturen, gjennom alt levende liv, at det oppstår gode og onde krefter som bekjemper hinannen.

Så snart det kommer skadelige insekter eller larver på frukter eller blader, så oppstår det en krigsgarde av organismer som går til kamp mot dem.

I menneskets samfunn har vi politiet til å ta seg av de krefter som vil undergrave samfunnet.

Men det har undret meg at når vår tid skaper disse ungdomsbander som vi daglig leser om i pressen, hvorfor gror det ikke samtidig opp noen ungdomsgrupper som går til kamp mot disse unge farlige skadedyr på samfunnet?

Under krigen oppsto det visstnok noen motstandsgrupper? Hvorfor ingen motstandsgrupper under freden?

Det måtte være spennende nok å tilhøre en ungdomsorganisasjon, som grov frem de unge bandittene og ga dem herlig pryl.

Tro om ikke samfunnet og politiet ville lukke det ene øye, og tolerert en slik hjelp?

Anno 1900
Oslo 1

Fredspartiet

Herr redaktør!

For et par måneder siden fikk jeg et stensilert sirkulære som oppfordret meg til å melde meg inn i FREDSPARTIET.

Det het der at partiet var Norges minste REGISTRERTE parti, og derfor ikke stilte lister ved kommune- og fylkestingsvalget.

Et utsnitt av FREDSPARTIETS program tiltalte meg:

- Strengere straffer for forbrytere,
- Oppløsning av NRK-monopolet,
- NEI til selvbestemt abort,
- NEI til fremmed-innvandring,
- NEI til tvungen U-hjelp.

Vil FOLK OG LAND svare meg: Er dette partiet seriøst? Er det noe å satse på for oss som har vært partiløse siden 1945, og som fortsatt er nasjonale?

Kristine H.,
Haugesund

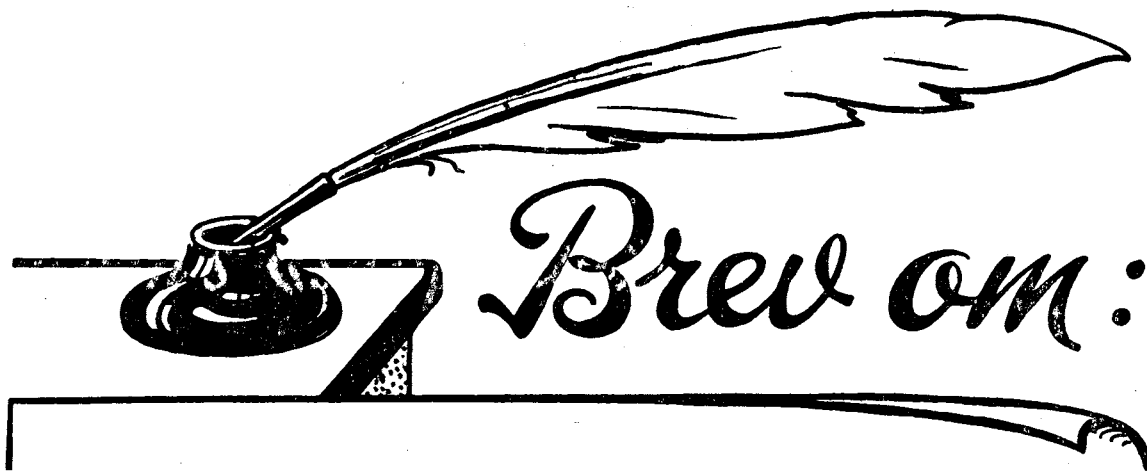
SVAR:

Også vi har mottatt omtalte sirkulære. Vi reagerte på innholdet, der det sto at dette var et registrert parti.

Etter våre undersøkelser medfører ikke det riktighet.

Men hvorfor ikke skrive til FREDSPARTIET. Adressen er: Postboks 8 - 5584 Bjoa, (tlf. 047 69 757) der du sikkert får nærmere opplysninger. Døm så selv.

Red.

Oppdragelse og utdanning

Den store feilen idag er at skolen ikke lenger oppdrar, den gir elevene bare en viss utdanning.

Dette gjelder også høyskolene. Derfor er det så vanlig nå å møte akademikere uten oppdragelse, samtidig som man kan møte unge mennesker med den sikre og gode fremtreden som et godt miljø har gitt dem. De er akademikere i sin livsholdning, uten å eie noen akademisk grad.

Hjemmene på sin side gir barna full bevegelsesfrihet, men danner ikke deres karakter, gir dem ingenting å leve på, ingen idealer, enten disse nu skulle være rette eller vrangt i deres ideologi.

Vi har i det hele tatt en folke-moral som bare tar sikte på nyttehensyn, en moral som fornekter lidelse, kamp og resignasjon.

V., Oslo 10

Til ettertanke

Folk og Land åpner sine spalter for ulike syn og oppfatninger. Dette er et sunnhetstegn!

Men jeg kan for min del ikke holde med dem som kommer med stadig kritikk mot bladet og redaksjonen.

Har disse kritikere tenkt på hvilke problemer bladets redaksjon har å kjempe med, og mot? Jeg synes vi utstøtte skulle være glade at det finnes et organ i Norge som taler vår sak!

At det er mange unge blant bladets ledelse gjør meg ytterligere glad!

Tenk om alle som ble berørt av «rettsoppjøret», ikke bare vi som ble straffet med fengsel og fangeleir, men alle de mange — foreldre, barn og barnebarn m. v. — tenk om vi holdt sammen for felles sak, hvilken maktposisjon ville ikke det gi?

Da måtte nødvendigvis hetsen mot oss opphøre. For ingen vil vel påstå annet enn at hetsen mot oss stadig pågår og tas fram med ekstra styrke og kraft så fort det anses nødvendig?

Vi tolereres på sett og vis så lenge vi holder oss blant den grå masse men så fort noen av oss hever seg over mengden da går en hviskende parole — nazist —,

da vet alle uinnviede hva det gjelder!

Min oppfordring til dere alle er: legg bort alt unødig kjekkel og la oss vise vilje til samhold, samhold til kamp for vår rett (menneskerett), som er oppreisning og bort med landssvikerstemplet!

Til sist: En varm og oppriktig takk til dere i bladet som har ork, mot og kraft i denne håpløse opplysningskampen!

Ivar

Fei dem ut

Et NRK-opptak, der «Fremskritt»-partiets Carl I. Hagen dokumenterte «venstreagentenes» dominans i kringkastingen, ble sensurert bort av programledelsen. Slikt har skjedd tidligere, og viser på nytt Willoch-regjeringens udugelighet. Burde den ikke ha ryddet opp i Gjerde's røde påvirkningsreir på Marienlyst, og skapt balanserte forhold.

Det er en skam at såvel ungdoms- som utenriksavdelingen i NRK dirigeres av folk som bl.a. har sin bakgrunn fra Cubanske treningsleirer, der hovedmålet er opplæring av terrorister som skal kjempe mot regimene i vestlig orienterte land i Latin-Amerika og Afrika.

Er det ikke nå på tide at Gjerde og hans venstrevridde haleheng i NRK feies bort.

Vi har fått nok av ham, og av typer som: Per Erik Borge, Børge Aakerø, Erling Borgen, Fritz Nilsen, Bjørn Nilsen og Kjell Jøstein Resi.

K. M. T.,
Oslo 2

Slaveklær fra kooperativer

Da TV for noen uker siden avslørte de uverdige tilstander ved konfeksjonsfabrikker i Thailand, ble norske importører navngitt.

En av de største importører ble likevel «uteglemt» fra NRK's gapestokk, nemlig Norges Kooperative Landsforening (NKL) som er et helsosialistisk engroselskap, med 100% oppslutning fra Arbeiderpartiet og LO.

Allerede for 20 år siden var NKL ille ute å kjøre, da det kom frem at en av deres konfeksjonsfabrikker nyttet seg av slavekontrakter, ved at den over-

lot sømarbeidet til «billig-land». Kooperasjonen lovet den gang å få slutt på «svineriet».

Nå viser det seg altså at NKL, istedtdelproduksjon i slike land, er gått over til full import av ferdigklær, som de tjener atskillig mer penger på, takket være utnyttelsen av små barn.

Det er betegnende at Norges Kooperative Landsforening (NKL) for et par år siden sendte landets S-lag en utstillingsplakat med følgende tekst: «VI SELGER IKKE SØR-AFRIKANSKE VARER».

Burde ikke kooperasjonen nå også sette oppslag i sine forretninger, hvor det står: «VI SELGER BARE BILLIGE BARNESLAVE-KLÆR FRA THAILAND».

Det privilegerte Norge

Meget av det som står å lese i Folk og Land kan jeg innestå for riktigheten av. Over 30 år som næringsdrivende, 12 år som aktiv politiker og over to års prøve som pasient gir meg både rett og erfaring i myten om — Rettsstaten, demokratiet og velferdssamfunnet Norge. Det er riktig at det eksisterer, men det er for de privilegerte. Alle annenrangs borgere er likestilt med apartheidsystemet i et annet og forhatt land hele Norges synes å kritisere, boikotte og undergrave. Typisk for norsk politikk, presse og mentalitet. De hugger hodene av sine like over alt i verden og fremstår selv som rettferdighetens gudinne. Nåde dem som våger å stå frem med en annen oppfatning. Vedkommende blir svartelistet, fortiet og politisk forfulgt.

Et spørsmål til slutt:

Hvorfor er avisen ikke større? Hvorfor har den ikke dagsaktuelt stoff hentet fra familie, nærmiljø og næringsliv? Men den må ikke bli større på bekostning av det stoff den har. Det dagsaktuelle må komme som et klart og tydelig bevis på at det norske politiske samfunn ikke har endret sin karakter siden 30-årene da man forfulgte sine meningsbrytere til de sultet ihjel, ble trampet ned eller forvoldt skader av annen sort. Min filosofi går i den retning at det anarki vi har er det helt ideelle for en viss type mennesker kalt intelligensian, som er lik teten, ledelsen eller eliten om en vil. De besitter alle toppstillinger og

Organisert dumhet

Nå er det alvor.

LO befaler at enhver ærekjær kvinne og mann skal boikotte Coca Cola. Hele aksjonen bunnar i en slik utsøkt dumhet at det i vår tid synes helt ufattelig.

Arbeiderne ved norske mineralvann-fabrikker, som fremstiller denne verdens mest solgte drikk, forstår ikke hensikten.

Hvem skal vinne på boikotten?

Det blir i hvert fall ikke de som jobber med denne del av produksjonen. Flere av dem er allerede truet med oppsigelse, deriblant noen hundre gjestearbeidere.

Heller ikke rammes stridens opphav: de kommunistiske oppviglere i Guatemala City. Deres fabrikk er allerede konkurs etter ulovlige streikeaksjoner.

Coca Cola-imperiet vil ikke en gang registrere boikotten.

De eier da heller ikke de fabrikker som rammes.

Når dumheten er *sta*, da er den farlig. Og uheldbredelig. Den siste aksjon, iscenesatt og koordinert av LO's nestformann, Leif Haraldseth, bekrefter i sannhet Schillers ord om at «Mit der Dummheit kämpfen Götter selbst vergebens».

Leser

verv og utgjør ikke annet enn et slags adelsystem som bruker særinteresseforbundene, partiene, storkonsernene, byråkratiet og kapitalen for å villed massen til å følge med i en utvikling som knuser alt det som er bestående i samfunnet — kalt utvikling. Kapitalen er utviklingens gulrot. Den henger foran kjeften på folk som løper i ring for aldri å nå den — det ideelle samfunn. Hvorfor? Enkelt og greit. Får du kr. 10,- i pålegg tar staten kr. 12,-. Derfor tjener vi mindre i dag enn i 1933. Til og med husmoren må forlate sitt hjem og hushold, og tjene pen1 ger utenfor hjemmet. Det betyr plutselig en kamp og konkurranse mellom far, mor og barn om arbeidsplasser og penger, pensjonspoeng og status. Som aktiv politiker i 12 år har dette vært mine argumenter og eksempler. Hvorfor er det så viktig for adelen å fortie mine meninger dersom det jeg sier ikke var sant og i strid med den egentlige folkemening og dets ønske. Bare spør folk. Alle er trette, usikre, mentalt nedslitte og har fysiske skavanker av en eller annen type som viser at vi lever usunt og helsefarlig. Vårt helsebudsjett forteller dette. Var arbeidet betalt etter verdiinnsats ville våre offentlige priser blitt redusert til langt under det halve. Vel, det er stoff til en bok, ja, mer enn nok til en hel serie på 12 bind.

Takk så lenge.

Strømmen,
Leif Karlung.

FOLK og LAND

UAVHENGIG AVIS

Redaktør: Kåre Haugerud. (Treffes kun etter avtale.)
 POSTADRESSE: Boks 924 Sentrum, 0104 Oslo 1. - Tlf.: (02) 19 06 71 (Tlf.svarer)
 Kontortider: Enerhaugplassen 4, Oslo:
 Mandag kl. 17—20, tirsdag kl. 10—14 og onsdag kl. 18—20.
 Abonnement: Pr. år kr. 80,-. I omslag kr. 100,-. Utlandet + kr. 10,-.
 Giro: Post 5 16 45 04. Bank 6063.05.01248
 Abonnement løper til det oppsies skriftlig.
 Utgiver: A/S Historisk Forlag
 Annonser forskuddsbetales med kr. 1,- + m.v.a., pr. spaltem.m.
 Minstepris kr. 50,-
 Trykk: Viking Boktrykkeri A/S

Et spørsmål til deg

Går alt etter planen vil du i sentere et tidsaktuelt debatt- og løpet av høsten finne en «ny» politisk nyhetsorgan som kan nå «FOLK OG LAND» i din post-kasse.

Den «nye» avis vil kreve store utlegg, men vi går inn for å bruke trykk-teknikk som er blant de beste i landet, med EDB-anlegg, topp moderne fotosats, hittil overskriftmaskiner og kamerautstyr.

Den nye teknikk vil styrke avisen vesentlig, også ved at trykningen blir betydelig forkortet.

I redaksjonen fortsetter samme mannskap, men besetningen må økes.

Vi søker derfor etter kontakter som kan skrive, og som har den rette journalistiske teft. Vi er også interessert i folk som kan tegne eller fotografere.

Forøvrig håper vi at leserne vil sende oss innlegg, negaven eller abonnements-som er knappe og kjappe i formen, og tips og «klipp» som vil fenge interesse.

Vårt ønske er å kunne pre-

skille et tidsaktuelt debatt- og løpet av høsten finne en «ny» politisk nyhetsorgan som kan nå «FOLK OG LAND» i din post-kasse.

Den «nye» avis vil kreve store utlegg, men vi går inn for å bruke trykk-teknikk som er blant de beste i landet, med EDB-anlegg, topp moderne fotosats, hittil overskriftmaskiner og kamerautstyr.

Den nye teknikk vil styrke avisen vesentlig, også ved at trykningen blir betydelig forkortet.

I redaksjonen fortsetter samme mannskap, men besetningen må økes.

Vi søker derfor etter kontakter som kan skrive, og som har den rette journalistiske teft. Vi er også interessert i folk som kan tegne eller fotografere.

Forøvrig håper vi at leserne vil sende oss innlegg, negaven eller abonnements-som er knappe og kjappe i formen, og tips og «klipp» som vil fenge interesse.

Vårt ønske er å kunne pre-

Speilet

TIL ALEXANDER LANGE

— EN ENER SOM FORLOT OSS —

Et edelt speil er skumret over,
 nå står det duggslått
 i den dimme demring
 som har skilt lag med t i d e n .

Men ennå gjengir det v a r e trekk
 så uforfalsket,
 h e l t uten fusk og stukkatur,
 befridd fra timeglassets ur.

I a v m a k t hamrer vi
 på disse uforløste gåters dør!
 Hvorfra? — Hvorfor? — Hvorhen?
 V i makter ikke sprengre
 ubrukt tids Nirvana-slør!

Hjemløse Barn i ødemarken
 b e r om sin skapers underfulle styrke
 ved det ufatteliges mur.
 Analfabeter blir vi a l l e
 når vi skal tyde tidløshetens ur.

JOHAN BARCLAY-NITTER

I RAMPELYSET :

Kulturfronten

— Jeg tilhører den såkalte «kulturfront», og har aktivt stått på kravene om større støtte fra stat og kommune, sier en musiker til FOLK OG LAND.

— Og nå er du skuffet over bevilningene?

— Nei, Willoch og hans regjering har gjort sitt, men det er naturlig at de ikke kan gjøre alle til lags. Kunstnernavnet er jo i den grad misbrukt, at alle som eier en gitar eller et munnspill krever kunstnerlønn.

— Du selv?

— Jeg er etablert i et kjent orkester, men mange av mine velutdannede kolleger må renne dørene ned på arbeidskontorets artist- og musikerformidling.

— Og der får de ikke jobb?

— Nettopp, og nå kommer jeg til saken:

Før budsjettet skulle behandles i Stortinget gikk vi i demonstrasjonstog, hvor vi laget mest mulig blest om våre krav. Sammen med oss gikk også tidligere musiker- og artistkolleger, som nå er våre godt betalte tillitsmenn i forbundet.

— Pent gjort.

— Nei, ikke så lenge vi konstaterer at det er de som svikter oss, og som er usolidariske.

— Huff, da.

— Ja, mens disse har sin trygge faste lønn i LO, løper de samtidig til venner og bekjente i NRK, og til arrangører, hvor de

sikrer seg «strøjobber». Ingen tør nekte f.eks. Åse Kleveland jobber. Som ansatt i et LO-forbund kan det lett «slå tilbake».

Rett ut sagt burde disse folkene holde seg til LO, og lønnen der, og overlate «strøjobbene» til arbeidsledige kolleger, eller de burde gi fra seg stillingene i LO til folk som er skikket, og som trenger dem bedre.

— Hvor meget tjener Åse Kleveland?

— Hun har aldri vært fattig. Hennes inntekt ligger på langt over 200 000 kroner. Likevel beljer hun hver 1. mai på: «Vi som sulten knuget har».

Det står heller ikke dårlig til med Åse Kleveland's venner, som på talerstolene rundt om i landet taler om «forsorgsstaten Norge».

Gro Harlem Brundtland har en inntekt på 268 000 kroner og ligger over «kapitalisten» Kåre Willoch i kroner og ører.

SV-formannen, Theo Koritzinsky, tjener omkring 350 000 kroner, mens A-kamerat Ivar Leveraas og Tove Heggens inntekter ligger hver på 240 000 kroner.

Trygve Bratteli tjente godt på sin siste bok, nemlig 1 020 600 kroner. Når vi vet at ektefellene også har topplønninger, er det naturlig at de finner seg vel til rette i «forsorgsstaten».

Hvorfor skal barn straffes fordi det bærer i seg noe mer enn gjennomsnittet?

Ivar Eskeland! Dette herlige, forfriskende menneske, som det alltid er en lyst å høre på.

I fjernsynets «Oppriktig talt», den 28. april, var han riktig seg selv, der han øste sin vrede over kringkastingens kjærlighet til utenlandske låter, som strømmer ut fra eteren timer etter timer i døgnet, mens nasjonale, norske melodier helt er forstummet.

Jeg satt der foran skjermen, humret og lo over hans gnistrende vidd, og var så enig, så enig i alt hva han sa.

Det var jeg også for noen år siden, da jeg var tilstede ved åpningen av Vestlandske lærerstevne, der han talte om «Barnekulturen». Her kom han inn på de evnerikes plass i dagens skole, og han sa bl.a.:

— Vår samfunnskultur avleses av hvorledes vi behandler de svake i samfunnet, men i like stort monn avspeiler den seg i hvorledes vi tar oss av de evnerike som representerer en stor del av utjevningssamfunnet. Vi

er enige om at vi ikke skal ha noen eliteskole i Norge, men dermed er det ikke sagt at vi ikke skal ha noen skole som tar seg av barn med høy intelligens. For dem vil skoletrettheten melde seg etter bare 14 dager på skolen. Jevnstillingsprinsippet må i sin ytterste konsekvens slå feil i skolen. Det må bli slutt på den tid at et lite menneskefrø skal straffes fordi det bærer i seg noe mer enn gjennomsnittet. (Sitat slutt)

Det er hyggelig å kunne konstatere at Ivar Eskeland her er på linje med noe som Nasjonal Samling satte i verk under okkupasjonen, nemlig statsgymnas for begavet ungdom. Utdannelsen skulle vare i 4 år, og senere, når elevens anlegg i spesielle retninger var bragt på det rene, skulle staten, fortsatt uten noen utgifter fra elevens side, bekoste hans/hennes utdanning, uansett hvilken læreanstalt elevens evner og anlegg pekte ut.

(Forts. side 7)

Afrika- demokratier bare på lissom

Fornylig foregikk der i Oslo en såkalt «høring», hvor den ene afrikanske part sammen med såkalte «nøytrale» presenterte for oss andre i verden forøvrig «sannheter» om Sør-Afrika og det påståtte tyranniet der. Representanter for regimet i Sør-Afrika var utelukket fra «høringen». (Rettsak uten forsvar).

Nyhetsbildet — og her taler jeg om etterrettelige og sanne nyheter — har siden vært preget av grusomheter, massakrer, despoti og brudd på menneskeretter fra omtrent alle andre afrikanske stater enn Sør-Afrika alene. Det er nok å nevne Mosambique, Kenya, Simbabwe, Gambia, Libya, Etiopia, Chad, Liberia, Nigeria... Noen — om ikke alle, hva vet vi — Norges såkalte «hovedsamarbeidsland».

— Der er snakk om grusomme massakrer av landsmenn, og opptil flere voldtatte og drepte nonner pr. kvadratkilometer av kontinentet.

Burde det ikke nå snart være rettfærdig, og før vi nordmenn i særlig grad videre over skattedelene blir tvunget til å opprettholde og underholde disse despotiene, at vi får fremlagt for oss de virkelige forhold i disse landene. Gjerne gjennom en «høring», men da med alle parter som har noe å tilføre debatten?

— Slik det nå er, er det lettere for våkne og erfarne mennesker å forstå hvorfor der er «apartheid» i Sør-Afrika, og vanskeligere å forstå at noen av de andre despotiene i Afrika våger å kalle seg «demokratier».

Jeg er klar over at konsekvensen av en slik, objektiv «høring» kunne få følger for Norad og deres mange arbeidsplasser i Afrika. Der er vel endel arbeids- og ledighetstrygd og omskolingsmuligheter for dem også, disse godt betalte «barmhjertige samaritaner».

La oss i alle fall få sannheten, før vi fordømmer Sør-Afrika ytterligere.

Egil Eriksen
 («Grimstad Adressetidende»
 26/4 1984)

FERIEPAUSE

Som tidligere år tar vi en feriepause i juni og juli.

Vi møtes derfor igjen i august måned.

Vi i ekspedisjonen og redaksjonen ønsker alle våre lesere en riktig god sommer.

Da presten Asle Enger danset Can Can og var medlem av Danskehjelpen's «supperåd»

Av Kåre Voie, Bergen.

Mange vil nok reagere over hva presten, Asle Enger, forteller forfatteren, Sverre Inge Apenes, i boken «Frivillige fange»: (J. W. Cappelen forlag)

«En dag gikk flyalarmen, og min prestevenn Finn Kvarving og jeg klatret opp i Piper-vikkirkens tårn. Dette ville vi se på ordentlig.

En britisk Mosquito kom rasende ned fra himmelen — først så vi den bare som en liten prikk. Så vokste prikken og ble til et lite kamfly. Rett ned over Terrassen kom den og slapp sin fryktelige last.

Men bomben var en blindgjenger, og smellet uteble.

Og så suste flyet videre bortover Cort Adelers gate, faktisk, hvor de tyske jentene som vi jøssinger kalte gråmusene, holdt til. De jentene som vi i nasjonal forakt snakket om som tyskernes felt-madrasser.» (Lottene i den norske Tysklandsbrigade ble kalt «brigademadrasser» i 1947-53. Red anm.)

«Fasaden på dette huset løftet seg som i langsom kino. Og enda vi meget vel visste om den meneskelige tragedie som på frykteligste vis utspant seg i flammene, danset vi som gærninger i klokketårnet og skrek:

— Seiern er vår, seiern er vår, vi har vinni, seiern er vår.»

Asle Enger forrettet ved Vidkun Quislings urnenedleggelse.

I «Folk og Land» nr. 10/11 1982 gjenga vi et intervju med ham, der det ble spurt om ikke det måtte føles underlig for ham å forrette ved denne anledning.

Asle Enger svarte: «Underlig? Nei, enten det var fru Quisling eller en av våre fremtredende jøssinger som trengte hjelp, var det meg knekkende likegyldig som prest.

Min prestegjerning betyr at jeg må sette alt inn på å hjelpe et menneske i nød.»

Sannelig en annen oppfatning da, enn den Enger hadde da han og presten Kvarving «danset som gærninger i klokketårnet», fordi tyske ungjenter ble bombet ihjel i Cort Adelers gate.

Danskehjelpen

Jøssingene beskyldte tyskerne for underslag av danskehjelpen under okkupasjonen. Det ble likesom så få pakker til våre gamle og syke, — og til barna.

Presten, Asle Enger, kan gi forklaringen på forholdet:

«Først var det danskehjelpen, som admiralinne Borg-hild Hammerich i København administrerte. Hun samlet inn tonnevis av gryn, mel, danskepølse og et par danske landbruksprodukter i tillegg til dette. Maten skulle deles ut til sivilbefolkningen i Oslo, og her hadde Dagfinn Hauge ansvaret fra sin prestatjeneste i Lilleborg.

Min oppgave var å formidle danskehjelpen — på fordekt vis, selvfølgelig — til hjemmefronten.»

«Som kamuflasje brukte vi Akers mekaniske verksted. Derfra fordelte vi matvarene og transporterte dem videre til våre styrker. Det kunne hende at det blant klippfiskene og havregrynene også fantes en og annen stengun, for ikke å snakke om noen pistoler her og der, som kom vel med i motstandskampen.»

I Tyskland: Befrielsen

«En dag var vi ute og sparserte.

Da hører jeg et langtrukket skrik — som av en måke i den aller ytterste nød. Jeg snur meg.

Den aller yterste nød, javel, men ikke en måkes.

En liten pike — en tysk liten pike — på ti-tolv år løper så fort de tynne bena kan bære henne på utsiden av vårt område. Etter henne kommer i tungt, ordløst trav tolv-femten russiske soldater klampende i sine pelsluer og støvler og våpenfrakker.

De er bare en tyve meter fra oss da den nærmeste med et stønn kaster seg langflat etter henne, griper henne, flår av henne de fattigslige klærne hun bærer.

Jenta skriker hjerteskjærende.

En liten, tynn fugleunge.

Så voldtar de henne, én etter én. Og skrikene hennes avtar. Til slutt er de ferdige, alle sammen, og som en liten mager bylt ligger hun — voldtatt ihjel — tilbake på sanden.»

«Jeg hadde lyst til å spy, men tvang meg selv til å la være. Hadde jeg løpt bort for å hjelpe den lille piken, ville jeg blitt skutt ned med det samme.»

«Råskapen var det lite vi kunne gjøre med. En dag, for eksempel, ser jeg en russisk tank komme rullende på sine larvefotter. Og i bråket ser jeg også karene oppe i tårnet på denne krigsmaskinen huie og vinke.

For etter tanken, i ståltråd bundet fast til bena, henger tyskere de hadde funnet det for godt å gjøre av med. Der hang de, til de sluttet å skrike.

Der hang de, til de sluttet å puste.

Jeg så dette flere ganger, og det dreide seg aldri om krigsfangene deres. Neida, tilfeldige tyskere som passerte, ble hordet inn, buntet sammen med ståltråd til hverandre, og så slept til døde.»

Dette var noe av det presten, Asle Enger, opplevet. Han døde for et par år siden.

Burde ikke hans prestekolleger ære hans minne ved å kjempe mot de sovjetiske grusomheter som fortsatt skjer.

De kunne ganske enkelt starte med å heve sin røst mot Den norske Kirke's fortsatte medlemskap i Kirkenes Verdensråd.

Her i Norge er det Biskop Andreas Aarflot, biskop Gunnar Lislerud, generalsekretær Carl I. Traaen og generalsekretær Gunnar Stålsett som er ildsjeler for denne femtekolonnen.

En honnør til Frelsesarméen som for lengst har meldt seg ut.

Sol, sommer - vennegaver

Nå må vi skjerpe oss. Bare 20 vennegaver denne gang. Til gjengjeld har gaverne vært rause.

Hele kr. 4 080,- kom det inn. Hvor stort blir beløpet i august?

P. B., Minneapolis	100,—
K. H., Nannestad	200,—
Å. M., Enköping	50,—
I. T., Spånga	100,—
O. H., Seljord	30,—
M. A., Ålesund	100,—
L. F., Bærum	300,—
H. M., Barcelona	150,—
A. G., Oslo	100,—
K. Th. S., Oslo	200,—
K. T., Fagernes	100,—
E. G. F., Hamar	200,—
T. G., Sande	500,—
T. G., Sande	600,—
E. E., Sarpsborg	900,—
A. E. og I., Oslo	200,—
Ø. L., Sveits	50,—
W. S., Kristiansund	50,—
G. S., Kristiansand	100,—
S. T. B., Ås	50,—

MANEDENS «PERNILLE»:

En tenåring på søtten deltar i et gateløp i Oslo. Hun er fra Syd-Afrika, men er også utstyrt med engelsk pass. Massemedia sjaltes inn. Hun løp for å forherlige regimet i Syd-Afrika. Hun var hvit. I fjor løp en svart fra samme land i Oslo. Han løp visst for å demonstrere mot apartheid. Forstå det den som vil, forstå verden av i dag, den som kan.

Sovjet vil ikke delta i olympiaden, dette showet som skal finne sted i Los Angeles i sommer. Nyheten fyller Vesten med redsel og gru. Øst-Tyskland vil heller ikke delta, en del andre sovjet-vasaller heller ikke. Idrettsbroilere fra disse stater løper, hopper, kaster (og Gud ver hva) ikke for regimet. Her er det virkelig sunne sjeler i

sunne legemer som uteblir! Forstå det den som vil, forstå verden av i dag, den som kan.

Fredag den 11/5 var det diskusjonsrunde i Fjernsynet i forbindelse med ovennevnte fenomen. En herre ved navn Kvalheim, som i egenskap av gode løpeferdigheter har løpt seg inn i bystyret i Oslo, opplyste at han unnlot å stille opp i Europamesterskapet i Athen i 1969 p.g.a. Juntastyret der. Ære være ham for det, også ære være ham fordi han bar til torvs at man slik kunne protestere mot et styre man ikke likte. Men det ble ikke i løpet av diskusjonen, som ble ledet av en av dem som deltar i påkleddningskonkurransen i NRK, nevnt: hva med dem som kunne tenke seg å delta i et idrettsarran-

gement, som fra offisielt norsk hold var belastet med et absolutt deltager-njet? Det koster intet å la være, det koster å gjøre på tross av!

Tenk på de sikkert 90% av det norske folk som lot være å gjøre under krigen. Tenk på dem som gjorde på tross av! Trettini år etter at våpnene ble lagt ned, er fortsatt krigen mot dem i full gang.

NTB sendte ut en artikkel av en Ivar Johansen, som sto gjengitt i avisene 8. mai. Jeg leste den i «Morgenbladet». Her ble en Asbjørn Sunde, med dekknavn «Osvald» berømt i panegyriske vendinger for sine sprengninger, særlig av arbeidskontorer, under krigen. Naturligvis fikk Quisling & Co.

sin bekomst. Det skulle da bare mangle, det har da bare gått tretti- ni år siden 1945, i hvert fall når det dreier seg om det artikkelforfatteren betegner som de norske «nazistene».

Men det som har blitt glemt i mellomtiden er at samme Asbjørn Sunde, med dekknavnet «Osvald», i begynnelsen av femtiårene (jeg har ikke kunnet finne fram til årstallet) ble dømt til diverse års fengsel for spionasje til fordel for Sovjet. Kanskje det var i Sovjets interesse også under krigen å få ødelagt mest mulig i Norge? Forstå det den som vil, forstå verden av idag, den som kan.

Jeg leser i «Folk og Land» nr. 4 om «tilfellet» Rudolf Hess. Såvidt jeg kan forstå ble han ikke løs-

latt på sin 90-års dag. Det skulle da bare mangle. Han var jo «nazist»! Sakharov var med på å lage den sovjetiske atombomben, det var da en gjerning i fredens tjeneste. At han idag, fordi han har hatt sine meningers mot, har det vondt, betviles ikke. Men Hess hadde da også sine meningers mot. Men han er intet våpen i propagandakrigen, noe Sakharov er ørmerket for. Og Amnesty International selekterer mellom hvem det lønner seg å gå inn for og hvem det er oppportunt å forbigå i taushet. Forstå det den som vil, forstå verden av idag, den som kan.

Jeg kan det ikke, men jeg er jo bare et kvinnfolk!

Vår forunderlige verden

Stalin fikk Norges hjelp til massakrering av 2 millioner sovjetiske krigsfanger

84 000 sovjetiske krigsfanger befant seg i Norge da freden «brøt ut» i 1945.

Med få unntak nektet de å vende tilbake til Sovjet.

De visste hva som ventet dem.

At de ville bli slaktet som kveg straks de satte foten på russisk jord. I beste fall sendt til Sibir for livstid.

Den norske regjering visste det også.

Røde Kors visste det.

Hjemmefronten visste det.

Likevel var de alle den lille hæver av NKVD-offiserer behjelpelig med å få de 84 000 krigsfanger tvangssendt til et blodbad som omfattet 2 millioner hjemsendte soldater og flyktninger fra tidligere tyskokkuperte land.

Fange- og flyktningedirektoratet i Norge sorterte i 1945 under Sosialdepartementet.

Sosialminister var Kirsten Hansteen, — en av Norges mest kamplystne kommunister og en svoren tilhenger av Stalin.

Fru Hansteen hadde nesten daglig besøk av de sovjetiske NKVD-offiserer som ba om hennes hjelp til å få bragt inn baltre, polakker, ukrainere, kosakker, hviterussere og krimtarterer som ennå ikke hadde meldt seg i samleirene, eller var flyktet fra slike.

Og hun hjalp dem.

Flere steder i landet ble Hjemmefront-avdelinger sendt på jakt etter de etterlyste, som ble overlatt bødrene.

I Rygge ved Moss fikk 150 av de tøffe Hjemmefront-karer ordre om å danne en jernring rundt en leir der 50 ukrainere holdt til i påvente av hjemreise. Da transporten begynte brøt flere ukrainere sammen, og det oppsto uro. Ukrainerne ble derfor bundet og kneblet av NKVD-offiserene, mens Hjemmefronten passet nøye på at ingen slapp unna.

Ordren fra de russiske offiserer var: «Skyt hvis nødvendig, men sikt godt».

FOLK OG LAND har tidligere berettet om den ynkerdige fremferd Norges Røde Kors viste våre frontsostre, som ble dømt til fengsel og rettighetstap.

Samme holdning viste organisasjonen i forbindelse med

tvangssendingen av de ulykkelige krigsfanger til Sovjet.

Generalsekretær Rørholt i Røde Kors ga flere ganger NKVD-offiserene tillatelse til å besøke leirer som sto under organisasjonens beskyttelse, der de forhørte og presset disse forpinte menneskene.

En polsk kvinne som jobbet i Røde Kors ble direkte utlevert til offiserene.

En unntakelse blant de mange feige folk i Røde kors-ledelsen var Kjell Næsjø som var organisasjonens sjef i Rygge-leiren. Han trøstet og hjalp de innesperrede som snart skulle ut på sin siste reise.

Mens alt dette foregikk var det frihetsfester i hver bygd og by i Norge, og flere steder var NKVD-offiserene æresgjester.

I Oslo var det stor fest i National-theateret, der Kong Haakon var tilstede. Ved siden av ham satt stortingspresident Hambro og den grusomme bøddel, general Ratov. Russiske krigsfanger underholdt, mens de kastet redde blikk på denne mann som hadde deres navn på dødslistene.

Et par publikumere i parkett ropte «Leve Stalin», og til slutt sto de alle, også Kongen, og ropte: «Lenge leve Stalin».

Om de sovjetiske krigsfangers tragedie kan du lese i Aleksander Solsjenitsyns bok «Arkipe-lag Gulag», i Per Egil Hegges etterord til Nicholas Bethells bok «Den siste hemmelighet» og i «Jaltas ofre» av Nikolay Tolstoy.

Vi kan også vise til Yngvar Usteds bok «Den varme freden — den kalde krigen», og ikke minst til Egil Ulateigs glimrende dokumentarserie i «Vi Menn» 1983. (Skaff deg numrene 47, 48 og 49, de er pengene verd.)

Vi tar med et lite utsnitt fra Egil Ulateig's reportasje:

«Nesten alle var urolige for hva som ventet dem. Det var ikke ukjent for alle at Stalin for flere år siden hadde utstedt et direktiv som ganske enkelt sa: «Det finnes ingen russiske krigsfanger. En soldat i Den røde armé lar seg ikke ta til fange.»

Men de engelske politikerne, ikke minst utenriksminister Anthony Eden, hadde vært meget samarbeidsvillige. Stalin og Molotov fikk det som de ville. Alle skulle sendes «hjem».

Og nå var 11 000 av dem på vei. Konvoien gjorde en stor sving for å unngå minefeltene langs Norskekysten. Den 6. november fikk de landkjenning. Kola-halvøya dukket fram av det grå høstværet.

Om bord på ett av skipene, «Berwick», befant det seg en annen gruppe menn, også nervøse,

men av andre grunner. Det var 233 norske soldater som skulle hjelpe Den røde armé å drive tyskerne tilbake fra Finnmark. De tilhørte 2. Bergkompani og kom ferske fra trening i Skottland, nesten alle uten krigserfaring. Stalin var skuffet. Hadde ikke Norge mer å tilby enn 233 mann? Selv hadde han 97 000 mann klare til å krysse Grense Jakobselv.

I denne gruppen befant det seg en ung løytnant som senere skulle bli berømt og beryktet. Han het Harry Lindstrøm, og allerede i 1944 var han en meget egenrådlig, oppvakt og nysgjerrig mann. Han hadde orkesterplass under det selsomme skuespillet på havnen i Murmansk.

Det var ingen jubel da fangebåtene langt om lenge fikk legge til ved kaien. Det hvilte en dyster stemning over havneområdet.

Tre mann løp i land så fort landgangen var på plass og overrakte noen papirer som trolig var navnelister, til offiserene som ventet på land. Det var folk fra NKVD, forløperen til KGB, eller Smersh, en antispionorganisasjon. De 11 000 ble stilt opp i rekker og måtte alle sammen passere forbi NKVD-folkene. Det var ingen smil, ingen jubel, ingen hjemkomstglede. Det begynte å demre selv for de ivrigste kommunistene blant fangene, hva det ville si å vende tilbake til Stalins rike.

Etter å ha passert offiserene på kaien, ble fangene skilt i to

grupper. Harry Lindstrøm ante ikke hvorfor. Den ene gruppen ble etter en stund kommandert til å marsjere i retning av noen lagerskur.

Litt senere begynte maskingeværene å spille opp sin tørre, knitrede melodi. Fra da av smalt det dag og natt. Stemningen var uhyggelig.

Med i den norske troppen var journalisten Olav Rytter. Han kunne russisk. Derfor spurte Lindstrøm ham om han visste hva som foregikk. Hvorfor skyter de?

— Å, det, svarte Rytter. — Det er bare saluttering for de hjemkomne.

Men i dag er Harry Lindstrøm ikke i tvil om hva som foregikk. — Jeg hadde det på følelsen den gangen også. Men jeg kunne ikke fatte det.

Enda et vitne er prins Leonid Lieven, nå en eldre, meget distingvert mann som lever i London men er født i Litauen. Han tilbragte også en periode i Norge sommeren og høsten 1945. Men hans sterkeste opplevelse stammer fra havnebyen Odessa ved Svartehavet. Dit kom han om bord på «Duchess of Bedford» med krigsfanger fra Liverpool i mars 1945. En mann hadde forsøkt å begå selvmord ved å skjære seg opp med et barberblad. Men han ble «reddet».

Med det samme landgangen var på plass, sprang NKVD-offiserer om bord. De russiske offiserene som fulgte med båten

overrakte dem navnelister. Det ble ropt opp navn og menn trådte fram fra fangerekkene, med dødsbleke ansiker. De gjennomgikk et raskt forhør og ble deretter ført vekk. Siden fikk den store massen av fanger komme i land.

En stund senere ble luften fylt av brølene fra to bombefly som sirklet over havnen. Samtidig ble en mobil sag kjørt opp på kaien og satt i gang. Bråket varte i 20 minutter.

Det var trolig bare prins Lieven, selv født i Kurland og av en familie som Stalin delvis hadde utryddet, som forsto det som skjedde. Nesten fra seg av opphisselse løp han bort til sjefen sin, en oberst og stammet:

— Sir, de myrder fangene!

— Umulig! skrek obersten i bråket. Det var likevel ingenting de kunne gjøre.

Senere greidde en engelsk offiser å tite gjennom vinduene i et skur. Det var blodflekker over hele gulvet og langt oppover veggene.

Mange fanger, deriblant Aleksander Solsjenitsyn, kan fortelle om denne spesielle teknikken. Mens henrettelsene foregår lar bødrene motorer og maskiner gå for fullt, slik at skuddsalvene ikke skal høres.

I London-avisen The Times kunne man lese følgende korte rapport om «Duchess of Bedford»s Odessa-besøk: «Det var rørende scener da russerne igjen satte bena på hjemlandets jord.»

Et rompetroll

Av adjunkt Arne Årnes

Det hender av og til jeg leser gjennom gjenparter av gammel korrespondanse, og så dukker det opp minner om begivenheter som nesten var glemt.

Og det var vel det beste.

Her en dag støtte jeg på ordet Rompetroll, og det dro med seg forskjellige assosiasjoner. Minner og bilder kom og gikk som film på fjernsynsskjermen:

Det var under den store krigen (1939-1945) det dannet seg 2 motstridende partier i Trøndelag. Og det var ikke ubetydeligheter som stod mot hverandre.

På den ene siden stod Morsetbrødrene, de mest berømte personer Selbu har fostret, nest etter Belle Guinness (1859-1908). De kom fort til den overbevisning, at krig i uniform var livsfarlig. Derfor sprang de hjem (1940), kjøpte seg en kanon og begynte for seg selv, på klokkar-

garden i Selbu — i sivilt antrekk.

På den andre siden stod Henry Oliver Rinnan (1915-1947), den mest berømte mann Trøndelag har fostret, nest etter Jørgen B. Lysholm, som leverte aquavit til fyrst Bismarck. Rinnan var den eneste nordmann som var i stand til å overgå kronprinsens tropper i sivilt rakkararbeid.

Selv Morset-karene kom til kort på Rinnan som stimenn!

Rinnan var ikke som Morsetgjengen i besiddelse av høyere menneskelige kvaliteter. Han forstod ikke at det var spøk når de skjøt på ham. Uheldigvis for Rinnan tapte hans oppdragsgivere den store krigen. Hans motstandere fikk på seg uniforma i en fart og gikk over til legale krigere. Så klistra de igjen øynene på ham med knyttenevene og satte en «kontrafei» av ham inn i Adresseavisen, pyntet med

«blåveiser». Tekst: «En ærlig norsk neve —».

Finalen ble etter hvert beskere for Rinnan. Han ble slept inn på politistasjonen i Trondheim. Der tok de og kledde ham naken og hengte ham opp mellom to vegger, etter hender og føtter, som en hengekøye. Så ble han dengt med remmer og kjettinger.

Menn i politiuniform gjorde opp ild på stengulvet og varmet torturredskaper.

Deretter svidde de hakekorset inn i ræva hans med gloende jern!

På et senere trinn i tortureringen måtte Rinnan sette rompa si i været for fotografering. Det innsvidde hakekorset var stort som ei diktatbok.

Det lukta stekt flesk over hele Trondheim politistasjon i de da-

(Forts. side 7)

GI DETTE NUMMER VIDERE

til en annen når du har lest det! Det er en god måte å fremme vår sak på, og den kan også skaffe oss nye abonnenter.

Det er farlig å ha rett i Norge

GLIMT FRA VERDENSKRIGEN 1914—1918

Norge skodde seg særdeles godt på 1. verdenskrig og jeg kan ikke minnes at det hvilte noen dysterhet over befolkningen ved de tusenvis av norske sjøfolk som dengang gikk tapt p.g.a. ubåtkrigen.

Gjennom årene 1913—17 fordoblet vi eksporten av Nitrater. Norges totale utførsel av kvelstoffforbindelser svarte til omkring 1/4 mill. tonn salpeter. Gjødningstoffenes eksport gikk ned til 1/3 av kvantumet i 1913, mens de forbindelser som særlig ble anvendt til krigsformål øket til 9 ganger kvantumet(!).

Vårt land hadde gjennom lange årtider overlatt hele utenrikspolitikken til Sverige. Vårt utenriksdepartement hadde derfor ingen virkelig innføring med hva som hendte ute på den store arena. Vi var fortsatt husmannen som overlott all tenkning til husbonden.

Men her fantes da noen som kunne tenke. Forsvarsagitasjonen pågikk med utrettelig aktivitet.

Det var riktignok i juli 1912 bevilget 20 mill. kroner, men disse skulle for en vesentlig del gå til to panserskip, — som England ekspropierte straks verdenskrigen brøt ut.

Til tross for at forsvarsvennenes varselrop lød sterkere enn noensinne gikk folk glade og ubekymrede til jubileumsutstillingen på Frogner i august 1914.

Selv statsminister Gunnar Knutsen kunne under trontaledebatten i februar s.å. la falle disse ord:

«Hva er på ferde? Det skulle være interessant å vite. For tiden er da forholdet dette, at den politiske himmel, verdenspolitisk sett, er skyfri i en grad som ikke har vært tilfældet på mange år.»

«Denne skyfrihet» skulle i kommende tider bli beske dråper i statsministerens ellers så liflige nektar, men i hine fredelige tider var man ikke særlig plaget av regjeringskriser. Han falt ikke før i 1920.

Mens man altså i Norge var ubekymret så sent som i august, og de første kanoner tordnet over slagmarker i mellom-Europa, så var den svenske politikk helt våken. I Stockholm dro der et tog på 30 000 bønder opp foran Stockholm slott for å henstille til Kongen å iverksette et sterkere forsvarsberedskap mot de russiske rustninger. Dette førte til at den sittende regjering gikk og det ble utnevnt en ny kraftig regjering, der Hammar-skjöld ble sjef. Denne var innstilt på meget aktive forsvarstiltak. Keilhau peker i sin bok «Norge og verdenskrigen» på at endel av forklaringen på denne divergerende holdning mellom Norge og Sverige, når det gjaldt forsvaret, hadde sin rot i dette, at svenskene fikk sine sterkeste utenriks-politiske inntrykk fra Tyskland, mens vi mottok disse fra England.

For Kristiania-folks vedkommende gikk ikke Alvoret opp før hin augustdag da Frogner-utstillingen var som blåst for besøkende, orkestrene var forstummet og bare noen vaktmenn var tilbake som plukket opp papir og rask fra foregående aftens sorgløse publikum.

Det hele endte i en mollakkord.

Forsvarsvennene hadde gjort sitt. Ingen hadde forstått dem.

Hva de heller ikke lyktes i gjennom mellomkrigsårene.

De ble senere fengslet.

For det er farlig å ha rett i Norge.

Kirsti Solheim

Tall som spriker

På bakgrunn av bl.a. Leo Eitingers forklaring ble Quisling dømt for uaktsomt drap av om lag 980 jøder. Eitinger opplyste nemlig som vitne at 900—1000 jøder ble sendt til Tyskland og at bare 12 vendte tilbake. I en statistikk over samlede tap av nordmenn under 2. verdenskrig oppgir Hans Fr. Dahl i KRIGEN

I NORGE s. 9 at ca. 50% av norske jøder ble sendt til Tyskland, tilsammen 760 og at 25 vendte tilbake i live. Da justisdepartementet i forbindelse med Reinhardt-saken fikk forespørsel fra tyske myndigheter om hvor mange jøder som døde i tysk fangenskap, oppgir departementet antallet til 610 (Se Aftenposten 20/6 1967). Dersom det som står i Quisling-dommen er riktig at omlag 1000 jøder ble sendt til Tyskland har altså nærmere 400 levende vendt tilbake. Og det blir jo noe ganske annet enn de 12 som Eitinger under ed sa var vendt tilbake.

ØNSKER LÅN PÅ KR. 50 000
TIBAKEBETALES INNEN 5 ÅR.
SIKKERHET I GÅRDSBRUK.

Bill. m.rk. «GROTID»

FRA LESERNES PRESSE-KLIPP:

Vesten må våkne før det er for sent

Av Chr. Christensen, («Moss Avis» 16/2 1984)

Vesten må våkne før det er for sent! Dette mener jeg dypt alvorlig. For hva skjer? Rent militært må de vestlige land satse mer enn de gjør for ikke å gi Sovjetunionen verdens dominans. Og Moskva har overtatt også i den psykologiske krig mellom «øst» og «vest» — en krig av gammel dato. Vi erfarer hvordan Sovjetunionen utnytter situasjoner, tumler i rørt vann, påvirker opinionen i Vesten. Og vi selv er i beklemmende grad handlingslammet.

Moskvas fremste våpen er nazismen, kalt fascisme, når det passer best. Til tross for at kommunisme og nasjonalsosialisme har dype fellestrekk, til tross for kompaniskapet mellom Stalin og Hitler — med fellesoperasjoner som behandlingen av Polen — har Moskva maktet å fremstille Den annen verdenskrig som et oppgjør mellom kommunisme og nazisme, mellom Sovjetunionen og Hitler-Tyskland. Sovjet forsøker å få oss i Vesten til å takke Den røde armé for vår frihet (mange tror på dette), og til å «forstå» at anti-kommunisme er det samme som fascisme/nazisme. Negativ holdning til sovjetrussisk virksomhet skulle med andre ord være utslag av ny-nazisme!

KGB's aktivitet

Derfor konstruerer KGB's des-informasjonsapparat nynazistiske organisasjoner, særlig i Vest-Tyskland. Formålet er klart: — Det skapes uro og engstelse i Forbundsrepublikken, det såes mistillit til Bonn i det øvrige Vesten.

Vi skal også ha det klart for oss at oppnår KGB å tegne et tilstrekkelig alvorlig bilde av nynazisme i Vest-Tyskland, så vil dette «legitimere» et inngrep — for å beskytte Sovjetunionen og «folkedemokratiene».

Vår posisjon svekkes

Hver eneste dag svekkes vår posisjon. Vestlige demokratier fører en halsløs, godfjottet u-hjelpspolitik som stadig skaffer Vesten flere fiender. Demokratiene støtter, ut fra en form for blind idealistisk holdning, kommunistiske geriljabevegelser verden over. Vesten har slukt «Jaltakonferansens ånd» rått, godtatt at det finnes et «Øst-Europa» med motsetning til et «Vest-Europa», og finner det rimelig at ungarer, slovakar, latviere med mange flere tilhører Sovjets interesseområde.

Videre har vi falt for den rus-

siske oppfatning at de særdeles mange etniske minoriteter innen Sovjetunionens grenser, for eksempel georgere og ukrainere, egentlig er en slags russere. Russifiseringsprosessen som Stalin, Bresnev og Andropov har arvet fra den allmektige tsar, oppfattes ikke.

Vestens demokratier har en demokratisk moral, derfor krever man adskillig mer av samarbeidspartnere enn av andre. Fra vårt høye stadi er vi i tvil om vi vil samarbeide med Syd Afrika og Argentina. Det vil si, tvilen er nok ikke sterk. Vi vil straffe Syd-Afrika og herunder også norsk skipsfart som tjener penger på å være fraktmenn til landet. Boikott er vårt våpen, vi ser gjerne at Europa-ætlingene i landet mister makten. Det at vi taper en alliansepartner spiller ingen rolle. Beboerne har vi ingen sympati for, de var jo rebeller overfor dronning Victorias England.

Det europeiske Argentina har vi et ambivalent forhold til. Gamle kolonimakter som Nederland og Frankrike er ikke tilfreds med argentinerne demokrati.

Europeisk anti-amerikanisme

Amerikanske diplomater i Europa rapporterer hjem om anti-amerikansk holdning i Vest-Europa. Når de så kommer tilbake til Bonn, Stockholm og Brussel, beretter de om amerikansk tendens til isolasjonisme. Amerikanere er møkk lei av fredsmarsjerende europeere i Kreml-regi med utfall mot United States, opplyses det.

Jeg tror det vestlige Europa må gå i seg selv. Jeg tror «nøkelen» ligger i London. Ikke britene, men engelskmennene har gjennom generasjoner ment de har vært verdenspolitikens eksporter. Og de oppfatter også i dag seg selv som den egentlige

stormakt. Derfor rystes de når noen fremholder at kronkoloniens tid er ute.

For å samle Vesten mener jeg London må bite prestisje i seg og gi Malvinene (Falklandsøyene) tilbake til Argentina, avbryte de 202-år gamle forhandlinger med Spania om Gibraltar, samt la Dublin avløse London som administrator av Nord-Irland. Det vil være et skritt på vei til harmonisering av Vesten.

Da den annen verdenskrig nærmet seg slutten snakket engelskmenn og amerikanere meget sammen på tomannshånd. John Bull fikk klar beskjed om at Amerikas Forente Stater ikke var gått i krig for å konservere det britiske verdensrike med alle dets kolonier.

Overvurdering også farlig

I arbeide for å vekke nordmenn, å få åpnet deres øyne for den fare for vår frihet russerne er, kan man også skyte over målet. Advarsler, informasjon, påpekning av Sovjetunionens militære kapasitet m.v. kan skape defaitisme. Mennesker i Vesten, også i vårt eget land, kan gripes av den tanke at «det ikke nytter», at vi intet har å stille opp. Unnfallenhet kan bli resultatet.

Imidlertid skal vi være klar over at det er styrke i Vesten, og at Sovjetunionen er en mastodont på leirfotter. Minoritetene i det store Moskva-riket har nasjonalistiske sprenglegemer latent. Moskoviternes storrike består av nær 400 millioner mennesker, hvorav bare en tredjedel er russere. Moskva hersker over 275 millioner individer med annen etnisk bakgrunn enn russisk. Dette betyr at KGB's hovedoppgave er å finne innenfor jernteppene.

Og: — Hvem har makten i den såkalte kommunistiske verden, hvem vil ha den i morgen?

(Annonse)

Historisk revisjonisme

Trygve Engen: «PROF. ANDENÆS' VANSKELIGE OPPGJØR» Kr. 20,-
Et NS-medlem's oppgjør med professor Andenæs' forsvar av urettsoppgjøret. 1982.

Leon Degrelle: «EPOS — HISTORIEN OM WAFFEN-SS»

Den wallonske SS-generalens uredde forsvarsskrift for den første armé's innsats mot kommunismen. 1984.

Priser inkluderer porto. Betaling må følge bestillingen pr. post-anvisning eller i kontanter.

N.I.H.R., Boks 45 Slemdal, 0321 Oslo 3

Hjelp! Jeg trodde vi var . . .

(Forts. fra side 1)

lertid intet å skamme seg over . . . Dog synes jeg at vi som sådanne burde være glad over at vi overlevde våren 1945; at vi ikke ble skutt alle sammen — en skjebne som tapende revolusjonære bør vente seg . . .

For å fjerne enhver tvil om at vi bedrev såkalt «samfunnsstyrkende virksomhet», siterer jeg det høyst offisielle organ NS Månedshefte, nr. 1, januar 1945 — hvor det heter om

«Loven av 12. mars 1942.»

«— I lov av 12. mars er forholdet mellom Parti og stat offisielt fastslått. Det heter der at Nasjonal Samling er det statsbærende parti og nøye forbundet med staten. Partiets organisasjon og virkemåte, samt medlemmenes plikter fastsettes av NS Fører. — Ennvidere er det NS' oppgave i egenskap av statsbærende parti å omforme forfatningen, og overvåke at forvaltning

gen blir utøvet i NS' ånd. — Det vil i praksis si at NS står over staten forsåvidt som statsforfatningen og forvaltningen bygger på de retningslinjer som er trukket opp i Partiets program.» — Sitat slutt.

Altså, mine damer og herrer: *Er ikke dette revolusjonær virksomhet?* — Personlig ber jeg ikke om noen form for unnskyldning eller tilgivelse for engang å ha vært samfunnsstormer og forkjemper for en ny og tenkt bedre verden. For å ha vært fascinert av disse Hitlerordene: «— Den som bare oppfatter nasjonalsosialismen som en politisk bevegelse, vet nesten ingen ting om den. — Den er enda mer enn en religion: Den er viljen til å skape nye mennesker!»

Det er ingen skam å ha vært idealist. Og vi svek ikke fedrelandet. Vi samarbeidet ikke med «fienden» — men med en venn, i våre øyne . . . For Norges fremtids sak.

Allikevel var det kanhende, best det gikk som det gikk?

— Med en hevjustis uendelig mye *mildere* enn min far hadde ventet seg — der han i maidagene -45 satt hjemme med skuddklart våpen — og ventet på de lovede «lange knivers døgn» . . .

I stedet for blodbad ble det fredelig arrestasjon og 11 måneder i fangeleir. Det må sies å være «billig» — for en revolusjonær kjemper?

Våre hensikter var klare nok. Vi bør aldri vente at det bestående samfunn skal akseptere dem — eller tilgi oss.

Arne Heiberg, Magnor.

SVAR:

Dette var sterke saker fra vår unge lesers, men vi setter pris på friske innlegg.

Vi er ikke i tvil om at lesere vil svare ham i augustnummeret, og sette 9. april 1940, og okkupasjonstiden, inn i rette sammenheng.

Spalteplassen står til disposisjon.

Red.

Folke Bernadotte lot norske jøder . . .

(Forts. fra side 1)

blikk da han vinket farvel til de andre nordmennene. Det var 512 som fikk reise fra leiren. Ensomhetsfølelsen var knugende, og de gjenværende norske jødene fikk en psykisk knekk.

Jødernes hevnaaksjon mot Folke Bernadotte

Grev Folke Bernadotte ble myrdet 17. september 1948 i Jerusalem. Det er få som betviler i dag at drapet var en hevnaaksjon fra jødene. Det var høsten 1944 at Folke Bernadotte etter tilknytning av den norske diplomat N. Chr. Ditleff tok opp tanken om å få overført norske siviltfanger fra Tyskland til Sverige. Etter direkte forhandlinger med Himmler gjennomførte så Folke Bernadotte i spissen for det svenske Røde Kors en stortilt evakuering av norske og danske sivile fanger. Evakueringen omfattet tilsammen ca. 20 tusen fanger.

Men ingen jøder.

Folke Bernadotte oppholdt seg i Israel etter å ha blitt utnevnt av FN som meglar for å overvåke den nye statens fødselsveer. Meglerens mandat var i henhold til FN-resolusjonen «å bruke sine gode tjenester sammen med de lokale representantene i Palestina til beste for en fredelig overgang til den fremtidige situasjonen i Palestina».

Mordet på Folke Bernadotte blir inngående skildret av general Åke Lundström, som var Bernadottes personlige representant og dessuten FN-observatørens stabssjef. Folke Bernadotte og Åke Lundström kom kjørende i bil fra flyplassen ved Tel Aviv på vei til Jerusalem. Lundström hadde på veien sagt til Bernadotte at man kanskje burde ta en omvei, unngå det «hete» området ved Madelbaumporten hvor krypskyttere herjet. — Aldri, sa Bernadotte. — Jeg bør ta samme risiko som mine observatører, og dessuten tror jeg ikke at noen har rett til å nekte meg tillatelse til å passere.

General Lundström forteller så videre hvordan mordet skjedde:

«Veibommen var oppe, men idet vekten så oss, slapp han

den ned halvveis, løftet den deretter opp og deretter ned igjen. Dette tvang oss til å stoppe. Den jødiske forbindelsesoffiser ropte noe til vekten på hebraisk, og deretter fikk vi passere gjennom bommen. Det sto en jeep der. En av soldatene gikk frem mot bilen og stakk maskinpistolen inn gjennom vinduet. Så smalt det, og kulene traff Folke Bernadotte og den franske oberst Sérot. Sistnevnte døde momentant. Bernadotte falt fremover. — Er du såret, spurte jeg. Bernadotte nikket og falt bakover. Noen minutter senere var han død.»

I 1958, ti år etter mordet, kom Dag Hammarskjöld til Jerusalem, og han reiste ut i ørkenen for å besøke Ben Gurion. Hammarskjöld reiste tidlig spørsmålet om mordet på Bernadotte etter ankomsten til Ben Gurions kibbutz. Ben Gurion ble blek av raseri, slo knytenevene i bordet og skrek: «Glem ikke hva denne mannen gjorde mot oss».

Carl von Horn, som var med Hammarskjöld på denne turen, kjente igjen en person i Ben Gurions følge i kibbutzen, nemlig Yehoshua Cohen, en av sjefene for Stern-ligaen, som drepte Folke Bernadotte. Da Hammarskjöld ble underrettet om dette dagen etter besøket, ble den ellers så beherskede FN-sjefen sterkt opprørt: «Hvilke lømler», sa han. «Hvilke lømler, hit kommer jeg aldri mer.»

Vel var mordet på Folke Bernadotte en skjenselsdåd som ikke nok kan beklages. Men når det i store artikler i svenske aviser blir understreket at «Bernadotte skaffet seg internasjonal goodwill ved sine oppsiktsevende aksjoner i Tyskland, der han på slutten av krigen reddet omkring 30 000 jøder fra Hitlers gassovner», så er dette galt. I forbindelse med 30-års minnet for Folke Bernadottes død i 1978 ble denne påstanden frem satt bl.a. i en artikkel i Dagens Nyheter, skrevet av Åke Ringberg.

Forholdet er at Folke Bernadotte *ikke reddet en eneste jøde*. Det vet Julius Paltiel og tusener av andre jøder som ble satt igjen da redningsaksjonen pågikk.»

Hvorfor skal norske barn straffes

(Forts. fra side 3)

Foruten det første statsgymnas på Viken Ungdomsskole ved Gjøvik, skulle det også opprettes statsgymnas på Sørlandet, Vestlandet, i Trøndelag og i Nord-Norge.

Dessverre satte de nye makt-haverne i 1945 et punktum for det hele.

I Nasjonal Samling's program-post 23 het det:

«Bedre skoleutdannelse på

kortere tid med større vekt på karakterdannelse og samfunnsånd, kroppsutvikling og det praktiske livet. En samlet skoleplan med spesialisering etter den enkelte elevs anlegg og framtidsplaner, og etter samfunnets behov.

Ved stipendier bekoster staten den høyere utdannelse av særlig begavet ungdom.»

K.

Et rompetroll . . .

(Forts. fra side 5)

ger. Frigjøringsens atmosfære lå over byen.

Den drivende kraft i aksjonen mot Rinnan het John Lyng (f. 1905), og han var det vel som fikk ham kremert i en fart etter han var skutt (1/2 1947).

Morset-karene og John Lyng ble nasjonens yndlinger etter å ha drevet rakkar-krig mot Rinnan.

Lyng ble honorert med stillingen som statsminister (1963), og senere ble han landets utenriksminister i ca. 5 år (1965—1970).

I denne siste stillingen måtte han også avlegge offisielt besøk i Vest-Tyskland og hilse på rikskansleren, den tidligere nazisten Kurt Georg Kiesinger.

I anledning dette besøket så jeg det som min moralske plikt å sende en advarsel til en gammel kampfelle og «broder i ånden».

For å forebygge skandale og ulykke, skrev jeg til den tyske

kansler omtrent slik (gammel korrespondanse, gjenpart):

No, mein guter Kiesinger, no må du passe rompa di. Den norske representanten Lyng er et *Rompetroll*. Han har vært troillåt (slem) med rompa hans Rinnan og svidd hakekors i den med kloende jern. — Og så må du passe godt på kjerringa di, så han ikke ser sitt snitt til å klippe håret av henne.

Så fulgte en innføring i hva som var foregått på politistasjonen i Trondheim. Ordspillet «Rompetroll — troillåt med rompa» bød på oversetelsesvan-skeligheter, men dem overlot jeg til Kiesingers stab (Rompetroll, tysk Kaulquappe, f. -n).

Den tyske kansleren hadde forhåpentlig ikke vansker med å motta den norske utsendingen med et vennlig og lattermildt ansikt.

Hvordan kan så jeg vite hva som foregikk med Rinnan på Trondheim politistasjon?

Jo, politimennene så noe stort og historisk i sin handlemåte og derfor *fotograferte* de scenene. De brukte en film med 8 bilder, mangfoldiggjorde og spredte dem. Så kom de på vidvanke og villspor.

Det var den tidligere administrerende direktør for Norges Hypotekbank, herr Sverre Schlytter-Henrichsen, adresse Husvik pr. Tønsberg, som i 1954 synt meg denne bildeserien: «Og her ser vi tortureringen av Rinnan».

Schlytter-Henrichsen sendte også bildeserien til De Forente Nasjoner sammen med en orientering og en del liknende materiale.

6650 Surnadal 6. mai 1984

Arne Arnes

Hverdag i . . .

(Forts. fra side 8)

det var Thøgersens avskjedsfest i Moskva. Jeg gikk dit og der satt han bak den svære utstoppede bjørn like ved inngangen.

— Det er for djevelig dette, hvisket han.

— Hva har du gjort for noe? Hva betydde disse fotografiske kopiene av brevene?

— Jeg har sendt to-tre brev til en dame i Danmark. En meget pålitelig dame som venter på at jeg skal komme hjem. Jeg skrev at så snart jeg var kommet hjem skulle jeg lære den bande som var satt inn til å stelle med partiet, hva de var for noen usselrygger. Jeg hadde til hensikt å jage dem som hunder i alle gyder i København.

— Men Herregud menneske, du måtte vel vite det er sensur i Sovjet?

— Om jeg visste det? Jeg er jo ikke akkurat idiot. Jeg overlot brevene til vår legasjon, hvor sekretæren omsorgsfullt la dem i kurérposten og forseglede det hele så jeg så på det. G.P.U. eller Piatniskis etterretningstjeneste leser tydeligvis også sendemennenes diplomatiske kurérpost . . . Og fotograferer hvert eneste brev. For så betydelig er jeg dog ikke at jeg tror de har vært på jakt bare etter mine private brev til Danmark. Jeg kommer vel aldri herfra. Hvem kunne tenke noe så fantastisk som dette under slike rolige forhold som det er nå her i Sovjet. Med sendemenn og gode forhold mellom alle stater og vennskapelig omgang mellom Moskvas diplomater av alle slags . . .

Selv den revolusjonære Thøgersen med sin utdannelse i Leninskolen var altså en godtroende, jevn dansk mann i virkelighetens fantastisk utrolige verden.

Streik

Også vår avis vil bli verørt av streiken, og vi må gå ut fra at postpakkene med «Folk og Land» vil bli liggende på postkontoret i Oslo, inntil konflikten er løst. Dette er grunnen, hvis avisen er forsinket.

Red.

Sommerpost

All post til INO og «FOLK OG LAND» vil bli hentet i sommermånedene, og viktige brev besvart.

Red.

HØR HER:

DÄRLIGE VINNERE OG
GODE TAPERE.
HVOR FINNES DE?

Vic.

Hverdag i virkelighetens verden

Av Albin Eines

I Øystein Sørensen's bok, «*Fra Marx til Quisling*», omtales også Albin Eines, som i 1930-årene brøt med kommunismen.

Eines redigerte «*Ny Tid*», «*Vest-Finnmarkens Arbeiderblad*» og «*Norges Kommunistblad*», og var Norges Kommunistiske parti's fremste presse-mann.

Dypt skuffet over hva han opplevet under sine opphold i Sovjet, avslørte han «*slavestaten*» og også Norges Kommunistiske parti's forrederi.

Denne artikkel av Albin Eines vil også interessere våre mange danske lesere:

Vi alminnelige mennesker er som oftest godtroende. Som oftest får imidlertid vår sunne sans oss til å nære mistro mot det vi synes er ovedrevent. Og det kan føre til feilaktige vurderinger av den verden vi lever i og som vi synes opprinnelig er selvfølgelig naturlig. Vi glemmer ikke at Vårherre skapte menneskene naturlige, men vi er ikke forvisset om at menneskene gjør de utroligste kunster selv om vi ser det. Når vi leser om Bulldog Drummonds heltemodige kamp mot de skjulte forbryterske mektige bander, da liker vi Bulldog Drummond, men vi tviler på at det fins slike geniale, utrolig mektige bander som han kjemper imot. Vi fatter ikke at bander som rår over millioner gullpund og mange mennesker, øver forbrytelser og kontrollerer småting og fanger kvinner og menn med store omkostninger og med ikke så få mord for å nå resultater som ikke synes oss enfoldige å være etterstrebelserverdige eller stå i forhold til sløseriet med liv og menneskeskjebner.

Det kan neppe være tvil om at vår vurdering er feilaktig og bunner i tilvante, hverdagslige forhold.

De færreste erindrer vel en fustentast som het Thøgersen? En politiker som ble omtalt i nordiske aviser for vel ti år siden. Thøgersen var danske. Han opptrådte med stort hell og med atskillig sensasjon på Danmarks alle talerstoler som en ubendig revolusjonær sosialist. Det mektige hode med det flommende hår vaiende over arbeidermasser, var dagens bilde i danske aviser i flere år. Han laget små revolter, og slagsmål på Grønttorget i København under hans ildnende oppfordringer var godt samtaletema. Han ble beundret av den noe blodløse danske adels

damer, for hvem Thøgersen var en stimulanse til usunne drømmerier.

Thøgersen ble kommunistisk fører og han vakte behagelig forferdelse selv blant samfunnets støtter, som var overbevist om at samfunnet ville bestå til Påske.

Thøgersen som preket massenes verdi og betydning, var imidlertid individualist, som ikke tålte kollektive inngrep i sn personlige maktutfoldelse. Han ble kalt til Moskva og der ble han internert på Leninskolen for å lære lydighet under verdensstyrelsen i Moskva. Verdensstyrelsen tålte heller ikke personlig initiativ eller individuell konkurranse av Thøgersen.

Jeg traff Thøgersen da han et års tid var blitt behandlet av Leninskolens lærerkrefter. Han var fløytende glad. Han lo og han sang og vi gikk på rangel. For nå skulle Thøgersen få vende tilbake til Grønttorget i København. Kontrollkommissjonen og sekretariatet for Vest-Europas anliggender skulle holde møte neste dag og der skulle Thøgersen få pass til Danmark.

Den tidligere så uvørne og likeglade Thøgersen trådte inn i salen. Han var som det sømnet seg høytidelig. Han var ærbødig for ikke å si ydmyk overfor tribunalet. Kominterns gamle kasserer, som satt der og presiderte, minnet om professor Moriarty, sjefen for det underjordiske London, som beseiret Sherlock Holmes i mange kamper. Det fantes ikke mange hemmeligheter i verden som Piatniski ikke kjente. I hans arkiver fantes det skrivelser og kvitteringer verdifulle enn det som var å finne i Bank of Englands panserhvelv. Rundt ham ved det lange bord satt menn fra mange land. Kjente politikere, eksperter fra det underjordiske Europa, menn hvis navn meget ofte sto i alle aviser og menn som gladelig betalte hva det skulle være for å slippe å få sine portretter eller sine navn i selv de mest ansette blad.

Elskverdige ble Thøgersen anbragt på en stol. Hans hender ble trykket vennskapelig. Piatniski smilte velvillig til ham. Thøgersen skulle få vende tilbake til sitt kjære København, det kunne ikke være tvil om det.

Tribunalet bladde i papirer og talte usjenert sammen om affærer og personer.

— Tja, kamerat Thøgersen, krakset Piatniski, du har nå gått på Leninskolen ett år, men synes

du egentlig du er blitt en god bolsjevik?

— Nei, men jeg har da gjort betydelige framskritt. Jeg tror jeg nå kan virke i Danmark så Komintern vil bli tilfreds.

— Tja, du liker deg ikke her i Moskva?

— Jo, men jeg vil hjem til København for å gagne saken. Her er det jo ikke noe for meg å gjøre.

— Du mener altså at du vil følge våre retningslinjer og instruksjoner og underordne deg den ledelse som vi har satt i spissen for partiet i Danmark?

— Jøss, ja da. Selvfølgelig. Så meget har jeg da lært her. Ingen som har fått den viten jeg har fått vil finne på å trosse Moskva...

Thøgersen var blitt litt av den gamle, ivrige taler fra Grønttorget.

— Du tenker altså ikke på å lage opposisjon igjen når du kommer hjem?

Piatniski sa dette nesten likegyldig. Han strøk sitt lange, gråstrimede, svarte skjegg. De andre i kommissjonen hadde ikke større interesse til overs for Thøgersen og hans forhold.

— Kamerater, sa Piatniski tydelig, men uten å heve stemmen stort. Vil dere være så vennlige å se på disse fotografiske kopier av noen brev som hører med til dokumentene vedrørende saken Thøgersen. Og vær så god, Thøgersen, vil også du se på dem.

Piatniski spredte en del fotografier utover. Jeg syntes det var som om han delte ut kort i en spilleklubb. Tre-fire kopier falt presis foran hver enkelt av deltakerne.

Thøgersen så på faksimilene. Han ble blek. Så reiste han seg.

— Du har skrevet disse brevene til adressatene i Danmark?

— Ja, svarte Thøgersen.

— Tror du ikke det beste er at du fortsetter enda ett år eller den tid som er nødvendig for din utdannelse?

— Jeg vil hjem.

Den ville Thøgersen hadde tårer i øynene.

— Kamerater, er dere ikke enig i at Thøgersen er for umoden til å dra fra Moskva?

— Tja, jo, selvfølgelig hørtes det fra kollegiet på mange språk. Thøgersen gikk.

Vi var blitt enig om å treffes på en kaukasisk restaurant etter kommissjonens møte. Men det var riktignok i den sikre tro at

(Forts. side 7)

Boktjenesten

Postboks 924 Sentrum, 0104 Oslo 1. Telefonbestilling: (02) 19 06 71.

NS-MEDLEMMENES SYN:

Serien: «SUPPLEMENT TIL OKKUPASJONSHISTORIEN»:

.... eks. Odd Melsom: På nasjonal urlaspost	kr. 65,-
.... » — » — NS og fagorganisasjonen	» 80,-
.... » — » — Fra kirke- og kulturkampen	» 85,-
.... » Einar Syvertsen: Også dette bør være sagt	» 75,-
.... » Alle 4 bind: Supplement til okkupasjonshistorien ..	» 240,-
— — —	
.... » A. I. Bru: Professor på ville veier	» 50,-
.... » Trygve Engen: Jeg er ingen landssviker	» 25,-
.... » Adolf Hoel: Universitetet under okkupasjonen	» 25,-
.... » Walter Fyrst: Min sti. NS blir til, o.m.a.	» 95,-
.... » Finn Kjelstrup: Den norske kapitulasjon	» 20,-
.... » H. Franklin Knudsen: I Was Quislings Secretary ..	» 55,-
.... » Per Lie: Sannheten om Telavåg-affæren 1942	» 15,-
.... » Sigurd Mytting: Politisk dømt	» 35,-
.... » Kai Normann: Diktene Laurbærkransen	» 20,-
.... » Arne Tellefsen: Når forsvaret forfaller	» 25,-

GAVEBOKEN:

.... eks. Maria Quisling's dagbok og andre etterlatte	
» papirer	kr. 55,-

«OPPGJØRET» BEDØMMES:

.... eks. Institutet för Offentlig och International Rätt:	
Den norska rättsuppgjørelsen	kr. 50,-
.... » Referat og utdrag på norsk av ovennevnte	» 5,-
.... » Forbundet: GI oss rettsstaten tilbake	» 5,-
.... » Forbundet: § 104. Mere lys over rettsoppgjøret ..	» 10,-
.... » Admiral Herman Boehm: Norge mellem England og Tyskland	» 60,-
.... » Berner Hansen: Mannen bak søylen (Om prof Wilh. Rasmussen)	» 80,-
.... » Pastor A. E. Hedem: Quo vadis Norvegia	» 30,-
.... » O. Hedalen: Er det begått en skammelig urett mot en hel del av våre landsmenn?	» 5,-
.... » Ralph Hewins: Quisling — profet uten ære	» 50,-
.... » Lyder L. Unstad: Quisling. The Norwegian Enigma	» 40,-
.... » H.r.advokat Albert Wiesener: ASTRID D. D. D. Et offer för krigspsykosen under och efter den tyska ockupationen av Norge	» 100,-

FRONTKJEMPERNE:

.... eks. Frode Halle: Fra Finland til Kaukasus	kr. 70,-
.... » Ben Esper: Tsjerkassy (Norsk ambulanseskjører på østfronten 1943/44)	» 90,-
.... » R. Schulze-Kossens: Militärischer Führernachwuchs der Waffen-SS. Die Junkerschulen	» 175,-

DANSK LITTERATUR:

.... eks. Erik Haaest: Udyr - eller hvad? (Dødsdømte)	» 20,-
.... » Gary Allen: Ingen tør kalde det sammensvergelse (Hvem trekker i trådene?)	» 50,-
.... » John Galster: Amagers Erobring. Den 3. verdenskrig. Kunsten å bekjempe kommunister	» 45,-

Portofri forsendelse ved forskuddsbetaling til: Postgiro 5 15 46 38. Bankgiro 6063.05.01248 eller ved sjekk, i kontanter eller frimerker. (Ellers porto og oppkravsgebyr.)

I alt bestilles for kr. som betales slik:

Navn:

Adresse:

Postnr.: Sted:

Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie

Kontortid: Mandag kl. 17—20, tirsdag kl. 10—14, onsdag kl. 18—20.
Postadr.: POSTBOKS 924 SENTRUM, 0104 OSLO 1.
Kontoradr.: ENERHAUGSPLASSEN 4, OSLO. TLF.: (02) 19 06 71.